

75 ANYS AL SERVEI DE LES PERSONES

— a fons

75 anys
fent història _ 4

— el reportatge

Comunicant
amb la imatge _ 16

— actuem

Tornar a creure
en un mateix _ 21

75 anys d'història

Foto de portada:
recapte d'aliments de Càritas
el Nadal de 1964, al pati del Palau
Episcopal de Barcelona.

sumari

a fons

75 anys fent història _ 4

l'entrevista

Pilar Malla, directora de Càritas del 1993 al 1998 _ 10

Núria Gispert, directora de Càritas del 1998 al 2004 _ 11

Jordi Roglà, director de Càritas del 2004 al 2014 _ 12

Salvador Busquets, director de Càritas des del 2014 _ 13

en primer pla _ 14

el reportatge

Comunicant amb la imatge _ 16

actuem

Garantint els drets de les persones _ 20

Tornar a creure en un mateix _ 21

10 fites en la història de Càritas _ 23

cuina amb els més petits

Pastís de xocolata i plàtan _ 24

l'apunt històric

Preservant la història de Càritas _ 26

tuits destacats _ 27

edita

Càritas Diocesana de Barcelona
Via Laietana, 5. 08003 Barcelona
T. 93 112 70 10
atenciodonant@caritas.barcelona

consell de redacció

Àrea de Comunicació i
Relacions Institucionals

fotografia de portada

Arxiu Càritas

disseny

Creació Singular

impressió

Gràfiques Cuscó

dipòsit legal

DPL-B-18.956-2004

@caritasbcn

caritasbarcelona

editorial

La veu del director

Benvolguts col·laboradors,

Càritas Diocesana de Barcelona està de commemoració. Ja són tres quarts de segle en els quals l'entitat ha estat al costat de les persones més vulnerables de la diòcesi de Barcelona. 75 anys no se celebren cada dia, i per aquest motiu hem elaborat un contingut especial per aquest darrer número de la revista EL BATEC.

Mirant endarrere, copsem que la societat ha canviat molt en els darrers anys. Malauradament, problemes com no tenir un habitatge digne o no comptar amb un àpat al dia encara són presents en moltes de les famílies que diàriament truquen a la nostra porta. Tot i tenir aquests reptes al davant, els 75 anys de Càritas ens encoratgen a seguir treballant com el primer dia, i volem que aquesta revista també sigui un agraïment a totes aquelles persones anònimes que durant tants i tants anys ens heu donat suport de manera desinteressada. Les persones ateses, el personal contractat de l'entitat, els voluntaris, els mossens, els socis i donants sou l'essència de Càritas, i sense vosaltres no hauríem pogut fer la feina que us presentem en aquest BATEC.

Fullejant les pàgines interiors podreu conèixer els fets més importants d'aquests 75 anys, les veus dels diferents directors que són vius, la importància de la comunicació o la feina que voluntaris i personal contractat fan diàriament a l'arxiu per preservar la història de Càritas. Tot això sense oblidar tots els directors que ens han precedit així com els delegats episcopals i secretaris/es generals que han treballat en benefici de la institució. Durant aquests 75 anys hem acompanyat 1,5 milions de persones perquè tornessin a creure en elles mateixes, hem intentat que es posessin dretes i que tinguessin la convicció que hi ha llum al final del túnel. Gràcies a tots i cadascun de vosaltres per ser l'àngel de les persones que són descartades de la societat.

Perquè encara que no hi creguis, tots tenim un àngel.

Salvador Busquets

Director de Càritas Diocesana de Barcelona

Durant aquests 75 anys hem intentat que
1,5 milions de persones es posessin dretes
i que tinguessin la convicció que
hi ha llum al final del túnel.

a fons

75 anys fent història

Seguim caminant amb l'esperança intacta

TEXT: MARTA PLUJÀ | FOTOGRAFIES I IL·LUSTRACIONS: ARXIU CÀRITAS

Aquests 75 anys de vida de Càritas a Barcelona formen part ineludible de la història del nostre país. De fet, potser es podria afirmar que l'acció de Càritas sovint ha marcat el pas de l'atenció social pública, sobretot en els inicis. Això ha estat possible perquè hi ha hagut una evolució natural de l'assistencialisme —que va impulsar el naixement del Secretariat General Diocesà de Beneficència Cristiana— a la Càritas més comunitària, la que ha empès per aconseguir que es reconegui el dret a una vida digna de qualsevol persona.

El naixement de Càritas està lligat a la postguerra civil i a la Segona Guerra Mundial. Des dels Estats Units, els col·lectius catòlics, preocupats per la situació de gran misèria que vivia bona part de la població, van fer arribar ajuda i, en la seva voluntat que arribés veritablement a la ciutadania més necessitada, van establir que el canal fos la mateixa Església.

Un cop articulada aquesta ajuda, la mateixa Església va fer un pas veritablement revolucionari per l'època. En la creació de Càritas, va donar forma concreta a l'amor evangèlic i enviava un missatge alt i clar: la solidaritat és una obligació de tots els cristians. A partir d'aquí el camí estava marcat.

Aquells primers anys foren anys de contacte amb les situacions d'extrema necessitat. Era fàcil avançar, no perquè no hi hagués obstacles, sinó perquè tot estava per fer. Estar en contacte amb la gent, escoltar-la, saber llegir què necessitava i tenir a la mà els recursos per ajudar-la. Així es va anar construint la xarxa més extensa d'ajuda social que es coneix. Parròquia a parròquia, barri a barri, ciutat a ciutat.

19442019

Aquesta proximitat amb les persones és la clau d'una bona anàlisi de la realitat que fructificaria en una segona època amb la creació de la gran part dels serveis que, transformats pel pas dels anys, encara avui perviuen i són útils.

A l'ajuda més bàsica s'hi anirien sumant la cura del lleure infantil, l'adequació dels habitatges, la capacitat laboral...

El tercer moment va venir amb l'arribada de la democràcia. Tota la tasca feta anteriorment per Càritas va ser llavor perquè florís la xarxa pública de serveis socials. L'enorme influència exercida —no només, però sí especialment— per la nostra institució va culminar amb l'aprovació de la Llei de serveis socials el 1985.

Aquesta llei marca un punt d'inflexió en l'acció social de Càritas. L'assumpció pública de molts dels serveis que s'oferien des de Càritas ens obliga a reformular, a mirar de nou la realitat i saber trobar els buits. La missió de Càritas ha estat sempre atendre els últims. Ha calgut endevinar qui eren els últims a cada moment per no perdre el camí.

Després ens van enxampar dues crisis devastadores. La primera, la crisi migratòria dels primers anys del nou mil·lenni. La segona, la financera de l'última dècada. Totes dues, però, amb la mateixa arrel: una gran crisi de valors que està expulsant milions de persones dels llindars de benestar.

I aquí ens trobem, obrint una nova etapa immersos en una gran espiral postcrisi, nedant contracorrent i prop del punt de partida. Seguim vetllant per millorar el benestar de les persones i les famílies, mirant d'esmoreir l'impacte en els infants, procurant donar eines perquè les persones trobin feina, trencant els silencis i posant llum a les realitats invisibles.

Estem lluny de poder interrompre aquesta línia cronològica. Ens cal seguir, amb forces renovades, sumant múltiples complicitats, acompanyats de la solidaritat fraterna de tanta gent que ens fa confiança i, sobretot, amb l'esperança intacta.

El bisbe Gregorio Modrego Casaus signa el decret pel qual **es constitueix el Secretariat General Diocesà de Beneficència Cristiana**. El mes de febrer de l'any 1945, el bisbe en nomena director el Dr. Pere Tarrés.

A l'octubre d'aquell any, s'inicia el **servei d'assessoria jurídica**, una iniciativa pionera per a persones sense recursos econòmics amb tots els advocats voluntaris.

El Secretariat de Beneficència de la diòcesi de Barcelona **adopta el nom de Càritas** i també el logotip de la creu i les flames que encara avui moltes Càritas d'arreu del món utilitzen. La junta directiva del 14 de novembre acorda **contractar la primera treballadora social**.

1944

28.01.1944

1954

1956

1957

La Conferència Nacional Catòlica de Benestar (National Catholic Welfare Conference) de Nova York, a partir de la intervenció del Nunci del Sant Pare a Espanya, **fa arribar un important enviament de llet en pols, ous liofilitzats, formatge, mantega i oli de llavors**. Aquesta ajuda es mantindrà durant més de quinze anys.

S'impulsa el **Secretariat de Colònies de Vacances**, compromès amb l'educació del temps lliure i l'esplai dels infants. És el predecessor de l'Institut Pere Tarrés d'Educació en l'Esplai.

L'any 1962, durant les inundacions al Vallès i al Besòs, Càritas i els secretariats interparroquials de beneficència s'encarreguen de **distribuir l'ajuda** que arriba d'arreu per a qui ho ha perdut tot.

També en aquest any es consoliden els **primers Centres Socials de barri**, impulsats des de les Seccions Socials. Càritas va liderar-ne la creació, fent de paraigües a bona part de l'ecosistema associatiu que s'estava gestant dins l'incipient moviment veïnal.

Càritas Diocesana de Barcelona (CDB) **s'incorpora a la confederació Càritas Espanyola.**

1961

1962

1965

1967

1970

El bisbe Modrego aprova els **primers estatuts de Càritas.**

Publicació de la *Visió Sociogràfica de Barcelona, anàlisi de la situació socioeconòmica de la ciutat*. El 1966 es publica *Recursos de la Comunidad. Guía Asistencial de Barcelona*, adreçada a treballadors socials, mossens, visitadors, advocats i metges **dedicats a orientar les persones necessitades.**

Es crea el **Servicio de Acceso a la Vivienda (SAV)** com a entitat filial de CDB per promoure i potenciar solucions en la problemàtica de l'habitatge.

escola de formació de voluntaris

la intervenció del voluntari en els diferents camps d'acció social

Es publica **Un aspecte de la marginació a casa nostra. Els beneficiaris del FAS**, amb els resultats de l'estudi realitzat l'any anterior fet a partir de la visita domiciliària realitzada als 32.791 beneficiaris del FAS (Fondo de Asistencia Social) de la diòcesi de Barcelona. Per donar solució a les necessitats que s'hi fan evidents es crea la **primera cooperativa d'ajuda domiciliària** (Feines de casa).

Aquest mateix any es crea l'**Escola de Formació del Voluntariat**.

Es publica el **primer Extra de Càritas** dins del **Full Dominical**, que arriba a totes les parròquies i temples de la diòcesi de Barcelona.

1975

1980

1983

1985

Amb l'arribada de la democràcia, comença el **desplegament públic en matèria de serveis socials**. Càritas se centra en aquells col·lectius que en van quedant exclosos.

Publicació de *La cara amagada de l'atur*, sobre la realitat de les persones en situació d'atur ateses per Càritas.

Nou informe *Oblidats avui, marginats demà* sobre l'entorn familiar de la infància en risc.

L'entrada en vigor de la **nova llei d'estrangeria** generà una onada de protestes i multitud de tancades a nombroses esglésies de Catalunya i d'Espanya. La pressió social desemboca en un procés de regularització. **Càritas n'assumeix la gestió, el seguiment dels acords presos i assessora tècnicament** els ajuntaments de Barcelona, Cornellà i la Generalitat.

En plena crisi, es crea el **Servei de Mediació en Habitatge**; el 2012 neix el projecte **Paidós** de prevenció de la pobresa infantil i, el 2013, el servei d'acompanyament a l'ocupació **Feina amb cor**.

1986

1992

2001

2005

2011

El resultat del treball de **Càritas contra l'atur** es recull en l'informe *Sortir de l'Atur*. En sorgeix la Fundació Formació i Treball, vinculada a Càritas.

En aquest final de dècada **es creen altres entitats vinculades**: Fundació Foment de l'Habitatge Social; Fundació Sense Cadenes, actual CECAS (juntament amb les altres Càritas de Catalunya).

S'obre el **gabinet jurídic d'estrangeria**, un punt d'informació per assessorar les persones migrades en el seu procés de regularització.

L'any 2015 Càritas posa en marxa el **Servei d'ajuda a les persones refugiades**.

Aquest servei garanteix a les famílies que fugen de països en conflicte un acompanyament social sense terminis, amb la finalitat que puguin conèixer la llengua, rebre orientació laboral o suport jurídic. També se'ls ajuda amb necessitats bàsiques, suport en l'habitatge o en la cerca de feina.

Arribem als **75 anys** treballant per alleujar el patiment de les famílies, denunciant les situacions d'injustícia i esforçant-nos en transformar la societat.

En paral·lel, la reflexió i el canvi de model en el repartiment de roba i aliments a les parròquies està en marxa...

2019

2014

2015

2016

2019

El 27 de gener finalitza el procés de creació de les dues noves **Càritas diocesanes de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa**.

La precarietat és el denominador comú de les persones ateses. L'**acció de Càritas** continua focalitzada en la recerca de feina, l'ajuda a necessitats bàsiques i la protecció a la infància, sense oblidar la resta.

Un altre repte d'aquest període és l'arribada de menors sense referents familiars provinents majoritàriament del continent africà. L'atenció als menors i joves suposa un repte social per a totes les entitats i administracions, i l'any 2017 Càritas habilita diversos equipaments residencials per garantir que aquests comptin amb un acompanyament social i laboral.

Reconeixement a la tasca de Càritas Diocesana de Barcelona

Creu de Sant Jordi (1990)

Medalla d'Or de l'Ajuntament de Barcelona (1997)

Premi Princesa d'Astúries de la Concòrdia (1999)

Medalla d'Honor del Parlament (2012)

L'entrevista

Directora de Càritas del 1993 al 1998

“Càritas no és només ajudar els pobres, sinó donar-los oportunitats per sortir-se’n”

TEXT I FOTOGRAFIA: ITZIAR BRAVO

PILAR MALLA

Pilar Malla va ser directora de Càritas del 1993 al 1998, tot i que abans ja hi havia treballat com a secretària general. Sota el seu lideratge, l'entitat va passar d'un model més assistencial a una manera de fer que apoderava la persona, la posava al centre i li donava més autonomia. Treballadora social de vocació i professió, Malla va posar les bases de l'actual acció social de l'entitat. Anys després va ser diputada al Parlament de Catalunya i Síndica de Greuges. Va rebre el Premi d'Honor Lluís Carulla (1998) i la Creu de Sant Jordi (2004) per la seva tasca en favor de les persones més necessitades.

Com va arribar a Càritas?

Venia del món social. Havia treballat molts anys a París amb els emigrants i això em va donar una experiència en el treball social.

Gràcies a la seva experiència a París va aconseguir una nova mirada per a l'entitat...

Sí, vaig tenir una idea clara: el treball social és ajudar les persones a ser elles i a pensar més de ma-

nera filosòfica que les persones són úniques i irrepetibles. Hem de **tenir molt clar què són les persones: no són una massa, són úniques i, per tant, no tothom necessita el mateix. Cada persona s'ha de tractar de manera específica: han de sentir que les tractem no com una persona més, sinó de manera específica.**

A Càritas, la tècnica del treball social es va unir a una base ètica, cristiana i filosòfica.

És quan Càritas va deixar de banda el model més assistencial per apoderar la persona...

La caritat, l'ajuda a l'altre, vol dir amor. I amor és estimar els altres com a tu mateix. Si estimes els altres com a tu mateix, fes per als altres allò que tu voldries. No hi ha més història. Més senzill que això res, i més difícil tampoc.

Com es treballava en aquella època?

Em semblava molt important no només fer l'atenció a la persona

sinó veure com podríem ajudar-la a resoldre les seves carències i valdre's per ella mateixa. I aquest va ser l'origen per fer diferents accions a Càritas.

Era buscar allò que feia falta, formar la gent perquè se'n sortís. Aquesta era una manera de dir que Càritas no és només ajudar els pobres i ja està, sinó que **són persones que tenen les mateixes possibilitats que les altres però que no han tingut l'oportunitat per sortir-se'n. Nosaltres els la donàvem.**

Quins projectes es van posar en marxa?

Hi havia els casals infantils als barris més desfavorits com Torre Baró, els pisos d'acollida familiar per a dones, colònies d'esplai per als fills d'aquestes dones, el servei de drogodependència per a persones que tenien problemes d'alcoholisme i d'on va sorgir el Centre Català de Solidaritat... A partir d'aquestes activitats es van desenvolupar moltes fundacions, també: la Fundació Foment de l'Habitatge Social, la Fundació Formació i Treball... Cal reconèixer que Càritas no és només donar sinó que treballàvem perquè la gent se'n pogués sortir i reconèixer els seus drets: un mitjà perquè la gent fos autònoma, lliure i digna. Al final, es tracta de fer que la gent no depengui de tu sinó que es valgui per si mateixa.

Què s'emporta de tots aquests anys a Càritas?

M'emporto el record d'un temps en què va ser possible per a molts companys desenvolupar totes les nostres possibilitats. La gent es feia seu el projecte, eren protagonistes de la seva feina. M'emporto aquesta possibilitat de deixar créixer la gent: els que ateníem i els que estàvem a dins.

Directora de Càritas del 1998 al 2004

“Sempre he tingut molt clar que no s’ha de fer beneficència i que s’ha de fer promoció de les persones”

TEXT I FOTOGRAFIA: MARTA PLUJÀ I ITZIAR BRAVO

Núria Gispert va començar la seva dedicació social als catorze anys fent voluntariat a Can Tunis. Des de llavors, ha col·laborat amb multitud d’entitats i fundacions sempre tenint en ment els col·lectius més vulnerables. Guardonada amb la Creu de Sant Jordi (2002) i la Medalla d’Honor del Parlament (2013), va ser directora de Càritas (1998-2004) i presidenta de Cáritas Española (2002-2004).

NÚRIA GISPERT

Abans d’entrar a Càritas va ser regidora a l’Ajuntament de Barcelona. Què va aprendre d’aquella etapa anterior que pogués aplicar en aquesta entitat?

Aquella etapa va suposar un bon aprenentatge. L’estructura central i la descentralització als districtes suposaven un repte a l’hora de treballar en xarxa i de forma coordinada. Això em va fer pensar en implementar un pla estratègic a Càritas per aprofitar la totalitat del potencial humà i dels recursos existents: volíem poder oferir allò que cada persona necessita, donar-li suport i oferir-li eines i recursos per poder sortir de determinades situacions i que pugui liderar el seu projecte de vida.

En aquells anys, quines eren les necessitats de les persones que arribaven a Càritas?

Pobresa crònica i amb rostre femení, increment de l’atur, situacions de maltractament a les dones i l’impacte creixent de la immigració. **L’objectiu va ser treballar plegats per aconseguir normalitzar determinades situacions i poder oferir suport i recursos.** Amb el treball de les

persones que formaven part de la institució i amb el suport del voluntariat va ser possible sortir de situacions difícils.

Durant el seu mandat va consolidar, en l’àmbit social, el primer centre per a joves estrangers i la residència per a dones que patien maltractament i, en l’àmbit de la captació, Empreses amb cor. Per què va apostar per aquestes línies estratègiques?

Perquè fent una anàlisi de la situació de Barcelona veia que les administracions no acabaven de comprendre les necessitats dels nous perfils. Les dificultats de les persones sense papers, l’analfabetisme, situacions de risc, situacions de vulnerabilitat d’infants, adolescents i joves. Aquests projectes van suposar continuar treballant per les persones més desfavorides, amb l’objectiu de donar-los oportunitats per poder transformar la societat i implicar altres sectors en la sensibilització i en el treball comú per la millora de les persones en risc d’exclusió social.

A més, un dels canvis que va propiciar va ser que la solidaritat no es confongués amb la caritat. Per què?

Sempre he tingut molt clar que no s’ha de fer beneficència i que s’ha de fer promoció de les persones. **No es tracta només de pal·liar les necessitats bàsiques de les persones més desfavorides, sinó de lluitar contra les desigualtats i les injustícies que les causen.** Es tracta de millorar les lleis i les situacions per millorar la vida dels col·lectius més vulnerables. Cal sentir-se responsable de l’altre i de la seva situació. Només posant-nos en la pell de l’altre podem entendre les dificultats en què es troba.

Què s’emporta del seu pas per Càritas?

La importància que té el treball en equip, el voluntariat i els treballadors socials, puntal fonamental de l’entitat. La importància de conèixer les situacions de pobresa i dificultats que pateixen les ciutats i les ganes de continuar treballant pels més desfavorits. ♦

Director de Càritas del 2004 al 2014

“Amb la crisi, l'ascensor social va deixar de funcionar de pujada”

TEXT I FOTOGRAFIA: ITZIAR BRAVO

JORDI ROGLÁ

Jordi Roglá va convertir-se en la veu de moltes persones necessitades durant la crisi econòmica. I és que el seu mandat com a director de l'entitat (2004-2014) va coincidir de ple amb aquesta davallada econòmica, un període on va fer més present, en l'àmbit públic, la tasca de Càritas, on va donar la cara pels més febles i va treballar per tal de recuperar els seus drets i la seva dignitat.

Com va arribar a Càritas?

Va ser una proposta que em va fer el cardenal Martínez Sistach i Mn. Salvador Bacardit. Davant d'això vaig pensar que tenia una gran oportunitat de tornar a la societat tot el que havia rebut. A la vegada per a mi era tot un repte gestionar una institució que té els béns en dipòsit, ja que pertanyen a les persones pobres.

Quins van ser els objectius que es va marcar?

El primer mandat que vaig rebre del cardenal Martínez Sistach i del consell diocesà era que no tinguéssim dificultats en el pagament de la nòmina del personal. Els mossens em van demanar que tragués Càritas de la sagristia, que féssim una Càritas de tots i per a tots. A partir d'aquí, vaig analitzar el context: **donat el desenvolupament dels serveis socials als ajuntaments, havíem de fer projectes nous amb un valor afegit més alt.** A més, en aquells moments, hi havia moltes persones que no coneixien què feia Càritas i, per tant, vam apostar per la comunicació.

La crisi va marcar un abans i un després. Per què?

Abans de la crisi el nombre de persones que ateníem juntament amb parròquies era la capacitat del camp de l'Espanyol, 60.000

persones (21.000 només a la diocesana). Al 2013, la xifra va augmentar a dues vegades el camp de l'Espanyol i dues vegades el camp del Barça, 277.000 (60.000 a la diocesana). Si abans el perfil majoritari eren dones soles amb fills, migrades i amb baixa formació, amb la crisi vam atendre tota mena de perfils: titulats superiors, empresaris, periodistes... **El nou perfil era: «No hauria pensat que això em pogués passar a mi.»** L'ascensor social, que va deixar de funcionar de pujada, de cop, es va posar en marxa però només de baixada.

I, a partir d'aquesta realitat, en l'àmbit social es va posar molt de focus en el tema de l'habitatge i de la feina...

Exacte. En aquella època, la meua mà dreta de l'acció social, la Juana Martín, em va dir: «El primer és que la gent necessita un habitatge i, una vegada el tinguem, treballarem perquè es converteixi en una llar. I tenint cura de tots els aspectes de la família però, sobretot, de la feina.» Vam passar de 100 a 398 habitatges. I, conjuntament amb els ajuts econòmics, l'any 2013 vam facilitar 840.000 pernoctacions.

D'aquí van sorgir projectes com el Servei de Mediació en Habitatge, Feina amb cor i el Paidós.

Moltes persones que venien a Càritas estaven a punt de perdre la llar. El millor era fer prevenció, evitar el desnonament. I així es va crear un servei de mediació amb la Carme Trilla liderant el projecte. El primer any es van evitar 600 desnonaments. En el tema de la feina les persones ateses no volien el diploma de cursillistes sinó recuperar la seva dignitat a través del treball. I ho vam fer amb Feina amb cor, pro-

jecte liderat per Àngels Valls: en el seu primer any, 500 persones van aconseguir un contracte laboral. Respecte al projecte Paidós, jo sempre he portat malament que no es pogués trencar el cercle viciós de la pobresa hereditària. Un dels autors del projecte va ser la meua àvia. Quan li explicava què veia, de jove, a catequesi, deia que el món es canvia actuant amb els nens de 0 a 6 anys. Vam crear dos projectes d'atenció integral i integrada.

Un dels factors als quals es va afrontar va ser la creació de l'arxidiòcesi de Barcelona en tres: Barcelona, Sant Feliu i Terrassa. Aquest fet també va afectar Càritas. Com es va viure?

La creació de les noves Càritas es va fer, com van dir els bisbes, seguint l'ecclesialitat i la teologia. Recordo que era un procés que generava certa incertesa però agraeixo als bisbes de Sant Feliu i Terrassa la seva disposició. Jo ja havia complert vuit anys en el càrrec però el cardenal em va demanar renovar un any més fins acabar el procés. Un any després encara no s'havia acabat i em va tornar a prorrogar el meu mandat episcopal. A finals de gener de 2014 es van constituir les noves Càritas diocesanes. Era el moment de deixar-ho.

Què s'emporta d'aquests deu anys com a director?

Precisament avui, i com no podria ser d'altra manera, em quedo amb l'exemple de Mn. Jesús Sanz, acs. Un bon mossèn i entranyable persona. I també amb haver viscut l'Evangeli en la seva màxima expressió: els mossens a les parròquies que ajudaven els pobres amb els diners del seu sou, el treball dels professionals i voluntaris i la generositat dels donants.

Director de Càritas des del 2014

“Càritas té un gran tresor: la seva concepció sobre la persona”

TEXT I FOTOGRAFIA: MÓNICA PÉREZ I ITZIAR BRAVO

Corria l'any 2014. S'anunciava que la crisi havia acabat però la situació que deixava era desoladora: una taxa d'atur elevada, precarietat, pèrdues d'habitatge... Va ser aquest any quan l'actual director de Càritas Diocesana de Barcelona, Salvador Busquets, va entrar a l'entitat. Les respostes a aquestes necessitats van ser immediates, tot i que després es va comprovar que aquesta situació tan desoladora havia deixat de ser temporal i s'havia convertit en estructural. Ara, s'intenta tancar aquesta ferida que propicia la desigualtat.

Quin era el context social que es vivia l'any 2014?

Era contradictori. Sota un punt de vista acadèmic, la crisi s'havia superat, però, en la realitat, encara estàvem patint una onada important de desnonaments. Per això, quan vaig entrar com a director, **un dels objectius que em vaig proposar va ser explicar que la causa de la crisi no estava en mans de qui l'estava patint.** Aquestes persones no en tenien cap culpa, sinó que n'havien sigut les víctimes.

Un cop va conèixer l'entitat i les necessitats de les persones que s'atenien, quin va ser el repte que es va proposar?

Sobretot, teixir aliances amb altres entitats socials. Correm perill si creiem que des d'una entitat es poden atendre totes les mancances d'una persona. Hem de reconèixer les limitacions que tenim i decidir on volem posar-hi l'accent.

SALVADOR BUSQUETS

Durant el meu primer any, em vaig proposar fixar acords de col·laboració amb altres entitats per tal que, entre totes, poguéssim atendre les persones en totes les seves mancances.

Una tasca que s'ha fet des dels inicis de l'entitat, tot just fa 75 anys...

Exacte. Durant aquests 75 anys hem aconseguit grans fites: l'acció comunitària als barris perifèrics, el benestar dels infants amb la creació del servei de colònies, la dignificació de la vellesa, el repte de trobar feina a les persones amb atur de llarga durada, i ara tenim la problemàtica de l'habitatge...

Tota aquesta història m'ha demostrat que Càritas té un gran tresor: la seva concepció sobre la persona. La visió antropològica

que tenim, poques entitats la tenen en la seva amplitud.

Hem fet un repàs pel passat de l'entitat. Però quins són els reptes de futur de Càritas?

Som una entitat bolcada en l'acció i al mateix temps molt reflexiva. Hi ha tot un procés a l'hora de decidir cap a on anem. Però tenim clares tres actuacions: atendre la persona, comprendre què li està passant i fer propostes de canvi.

Pel que fa a l'acció social, estem passant de grans projectes monotemàtics a grans equipaments on conviuen col·lectius diferents. Això ens permet veure en un mateix espai moments vitals diferents: per una banda, situacions de vulnerabilitat extremes però, per una altra, l'esperança de sortir-se'n.

A photograph of the interior of the Sagrada Família in Barcelona. The image shows several tall, slender columns that branch out at the top like trees. These columns are decorated with large, circular, sun-like lights. The floor is filled with a large crowd of people, and a choir is visible in the distance. The lighting is warm and dramatic, highlighting the architectural details.

En primer pla

Missa de commemoració dels 75 anys de Càritas
Diocesana de Barcelona a la Sagrada Família
(28/01/2019)

FOTOGRAFIA: MARC BARTOMEUS

Comunicant amb la imatge

Evolució de la cartelleria a Càritas Diocesana de Barcelona

TEXT: JORDI JULIÀ

Creació de Càritas Diocesana de Barcelona, anomenada inicialment Secretariat General Diocesà de Beneficència Cristiana. (La Vanguardia, 20/02/1944)

Aquesta és la primera notícia apareguda als mitjans de comunicació sobre Càritas Diocesana de Barcelona (CDB). Càritas nasqué a mitjans del segle XX i, per tant, no és anecdòtic que la primera aparició de l'entitat sigui en premsa escrita. La decisió de Càritas de difondre el seu missatge als mitjans ens fa entendre el paper de la comunicació a l'hora de divulgar el missatge de l'entitat al llarg de la història.

Amb la finalitat de sensibilitzar i denunciar les situacions d'injustícia per comunicar i fer arribar el seu missatge, CDB realitza campanyes per aconseguir que la societat ajudi a millorar les condicions de vida de les persones més vulnerables. L'entitat és una de les més importants de casa nostra en matèria social, i la seva antiguitat fa que compti amb un extens arxiu gràfic per analitzar. És interessant veure com les campanyes s'han diversificat, i com les problemàtiques i els àmbits d'actuació de l'entitat han anat variant al llarg dels anys. En aquest article, farem un repàs de les campanyes més destacades, centrant-nos en l'anàlisi dels cartells com a element principal de la comunicació d'aquests setanta-cinc anys d'història.

El sentit de la comunicació

La comunicació ha estat i és un element necessari per explicar la tasca de Càritas. Per aquest motiu, l'entitat s'ha anat plantejant quins eren els objectius de les campanyes, i al llarg del temps, la percepció d'aquesta eina ha anat canviant.

L'any 1975, el delegat episcopal Xavier Rosselló destaca que comunicar la tasca de Càritas no respon a «una exhibició triomfalista de l'acció caritativa i social que l'Església de Barcelona duu i

vol dur a terme, sinó que es tracta d'oferir un punt de contacte i d'enllaç que constati en l'ànim de tots la resposta que la comunitat diocesana dona a les realitats carencials dels homes fidels a la seva missió salvadora».

L'any 1977, Càritas es pregunta si és necessari fer només campanyes amb finalitats recaptatòries, o si cal incidir en la sensibilització. Les persones responsables de la comunicació de l'entitat deien que calia una «sensibilització continuada, i que la seva finalitat no fos únicament obtenir diners, sinó fomentar un dels aspectes més importants de la caritat, que és el descobriment, ajut i solidaritat amb el germà necessitat».

L'any 1989 es constata que són poques les persones que coneixen bé la tasca de Càritas. S'argumenta que l'entitat és coneguda en línies generals, molt per sobre i a partir d'uns clixés prefabricats. Segons indiquen, cal arribar a un públic més extens que no només sigui l'habitual que assisteix a la parròquia, i s'insisteix en no limitar-se només a fer campanya per a aquelles persones que viuen a la ciutat de Barcelona, sinó que cal arribar a persones que viuen en d'altres comarques de la diòcesi. Per fer-ho, es proposa la idea de començar a fer difusió de Càritas utilitzant anuncis de televisió.

L'any 1996, Pilar Malla parlava sobre la importància de la comunicació, afirmant que «és obligació de Càritas explicar com és la nostra labor, perquè fent-ho saber podem aportar un estil de treball que, tot i no creure que és l'únic ni el millor, sí que és el millor que sabem fer».

A finals del mil·lenni, Càritas és conscient que qui no comunica no existeix, i afirma que la seva presència capdavantera en matèria social ha minvat com a conseqüència de la proliferació d'organitzacions i entitats no governamentals. Això, segons Càritas, provoca una competitivitat creixent entre les entitats, cosa que pot saturar l'espectador en relació amb les notícies de caràcter social.

Així doncs, CDB ha anat reflexionant sobre la comunicació al llarg dels anys, i s'observa com ha estat un debat viu i amb constant evolució. Amb tot, l'objectiu inicial de la comunicació no ha canviat, i els tres pilars de Càritas continuen essent explicar l'acció social de l'entitat, sensibilitzar la població i denunciar les causes injustes.

La cartelleria

Càritas ha donat molta importància a les campanyes de Nadal i de Corpus. En aquestes dues celebracions tan assenyalades per al cristianisme, Càritas elabora campanyes per sensibilitzar i recollir donatius de particulars, entitats i parròquies que ajudaran a finançar la seva acció social. Aquestes campanyes es duen a terme des dels inicis i, per tant, són l'element més sòlid per resseguir el discurs, objectius i plantejament de l'entitat al llarg del temps. Els cartells ens parlen d'allò que Càritas vol ser, i analitzant-los podem descobrir com l'entitat s'ha anat adaptant als canvis socials de casa nostra.

Campanya de Nadal

Si cal destacar alguna celebració pròpia del cristianisme, aquesta és sense cap dubte Nadal. Durant aquestes dates, les persones es reuneixen i es fan regals, cosa que potencia valors com la família i l'estima. En aquest context, s'elabora la campanya de Nadal per fer saber a la ciutadania que malgrat ser unes dates de joia i amor, hi ha famílies que ho continuen passant malament. Aquestes són algunes de les campanyes rellevants que s'han dut a terme en els darrers anys:

«Ayuda a los pobres» (1961)

Aquest és el primer cartell de Nadal de CDB del qual es té constància. Se'ns presenta una ciutat que vol simbolitzar Barcelona, on trobem la nativitat de Jesús. El cartell ens explica que Jesucrist va néixer en un estable, concretament en una menjadora, i que no era l'espai més idoni on donar a llum. La imatge de l'estable es combina amb la silueta de Barcelona, indicant-nos que hi ha persones de Barcelona que viuen una situació difícil, com fou el cas de Josep i Maria. Els colors foscos de la ciutat, en contrast amb el naixement, volen posar èmfasi en un element característic del cartell, la Sagrada Família.

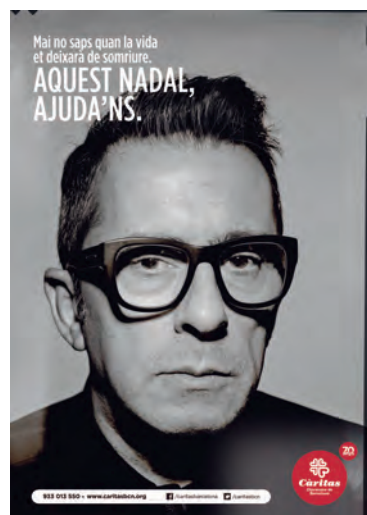

«Hoy tampoco hay lugar para ellos» (1976)

Ens situem als anys setanta, i el canvi social i polític destaca per l'evolució gràfica dels cartells. En aquest cas, trobem un fort contingut de denúncia, però ahora es vol sensibilitzar la població sobre la situació de moltes famílies que no tenen un lloc a la societat, sobretot durant el Nadal. Al cartell hi destaca el símbol de «prohibit», conegut per tothom i de fàcil comprensió. La família

ens apareix d'esquena i amb un fons verd, fent una relació directa entre la situació de la família que apareix a la imatge i la situació que visquen Josep i Maria quan buscaven allotjament per donar a llum.

«Mai no saps quan la vida et deixarà de somriure» (2014)

En plena crisi econòmica, aquest cartell és ben diferent de la resta, ja que hi apareix el rostre d'una persona famosa, com és l'humorista Andreu Buenafuente. És la primera vegada que en una campanya de Càritas no hi apareix un rostre anònim, sinó el d'una persona coneguda. Aquesta tria tingué la finalitat d'arribar a nous

públics que poguessin sentir-se atrets per la figura del mediàtic presentador. D'altra banda, destaca el contrast del personatge i el missatge, ja que l'Andreu Buenafuente és un comunicador que durant tota la seva carrera professional s'ha caracteritzat per l'humor televisiu, i aquí ens diu que la vida et pot deixar de somriure. Malgrat que pugui semblar contradictori, no ho és pas, ja que reforça la idea que, en algun moment, pot canviar-nos la vida.

Campanya de Corpus

La festa de Corpus es va instaurar al segle XIII com a exaltació del sagrament de l'Eucaristia. La tradició es va generalitzar a tot Europa i, sis segles després, és un esdeveniment religiós, social, cultural i festiu de gran transcendència. Com a entitat d'Església, Càritas se suma a aquesta celebració, i és per aquest motiu que l'entitat no només presenta la seva campanya institucional, sinó que també dona a conèixer totes les accions que ha portat a terme durant l'any anterior. Aquests són alguns dels cartells més destacats:

«Mejor es dar que recibir» (1961)

Se'ns presenta una mare sola amb un nadó, que pateixen una situació molt difícil i cruenta. Suposem que la mare no té feina, passa gana i no té una llar on dormir. La frase «Mejor es dar que recibir» apareix al Nou Testament, *Fets dels apòstols* (20:35), i ens insta a donar gràcies per la situació de benestar en què ens trobem, quan altres persones ho passen malament. El rostre de la pobresa femenina és present en aquesta imatge, ja que la cura del fill recau en una mare que està sola. La citació d'un text bíblic demostra l'associació que vol fer Càritas amb la doctrina social de l'Església.

«¿Reconciliación?: ser justo y fraternal con todos» (1974)

Aquest cartell destaca pel contundent missatge de denúncia. Aquí se'ns presenta un home trist i envellit, empresonat per una mà. Aquesta mà pot simbolitzar la societat en general, i la fa responsable de la situació d'aquelles persones desfavorides. Al text s'hi destaca la pregunta retòrica «¿Reconciliación?», afirmant que només amb la caritat no es resoldran les problemàtiques socials, sinó que cal ser proactius i treballar a tots els nivells en favor d'aquelles persones que més ho necessiten.

«Depèn de tu que ningú no sigui exclòs» (2001)

Aquest és el primer cartell de Càritas del segle XXI, i això es fa present perquè per primera vegada hi apareixen les persones migrants. El fenomen dels moviments migratoris a casa nostra és propi de finals dels anys noranta i principis dels 2000, i Càritas és una de les entitats que més va treballar i treballa en favor d'aquestes persones. Que aparegui el

¿Quién es quién? amb la frase destacada «Depèn de tu» ens indica que és a les nostres mans que tothom sigui acollit, i que cal tenir una actitud proactiva en favor de la inclusió de les persones migrants.

Campanya dels 75 anys

«Tots tenim un àngel» (2019)

«Tots tenim un àngel» és la campanya que Càritas Diocesana de Barcelona està duent a terme amb motiu del 75è aniversari de l'entitat. Creada per l'equip d'Ogilvy Barcelona (Lluís Bassat, Camil Roca, Jordi Alavedra i Sergio Eransus), juntament amb la col·laboració d'en Nacho Magro, Carles Lázaro i la productora Oxígeno, la campanya

i el cartell volen mostrar-nos el factor transformador de l'acompanyament de Càritas, amb l'objectiu que la persona torni a creure en si mateixa, aconsegueixi les seves fites i torni a tirar endavant. A la imatge, un home d'uns cinquanta anys busca feina infructuosament. Un dia, alguna cosa canvia: l'acompanya en el procés algú que li fa recuperar la confiança en si mateix i propicia un desenllaç positiu. Segons Camil Roca, director creatiu executiu d'Ogilvy Barcelona, la campanya vol apropar Càritas a la gent jove, sobretot als fills de persones que han col·laborat amb Càritas durant tota la vida i que coneixen la feina de l'entitat. D'altra banda, segons Roca, calia ser valents, i van ser-ho col·locant la frase «Encara que no hi creguis, tots tenim un àngel», fent èmfasi en l'espiritualitat i identitat de Càritas.

Sensibilització i denúncia

A banda de Nadal i Corpus, Càritas també realitza-va altres campanyes de sensibilització i denúncia. De fet, l'any 1982, s'engega la primera campanya envers l'atur, que va suposar també la creació del Servei d'Atur i el desenvolupament dels seus programes. Aquesta campanya específica contra l'atur va perdurar fins el 1999 tot i que l'últim cartell que es va publicar data del 1996.

1982

1985

1992

Garantint els drets de les persones

**75 anys essent pioners
en la defensa dels drets civils i socials**

TEXT: JORDI JULIÀ

Un any després que es constituís el Secretariat General Diocesà de Beneficència Cristiana de la diòcesi de Barcelona, es va iniciar el servei d'assessoria jurídica gratuïta (1945), una iniciativa pionera per a persones sense mitjans econòmics.

Des de llavors, Càritas ha treballat perquè cada persona conegui els seus drets i no li siguin vulnerats. Sobretot, de cara a les persones sense llar, l'any 2016 es va constatar que també hi havia mancances a l'hora de defensar els seus drets. Davant d'aquesta situació, es va decidir posar en marxa el servei d'acompanyament en drets.

El servei d'acompanyament en drets és un complement de caràcter jurídic a l'acompanyament que Càritas ofereix a les persones sense sostre. Aquest acompanyament en drets vol assessorar les persones sense llar en les qüestions de caràcter legal i administratiu que puguin afectar el seu dia a dia. Sònia Lacalle, advocada del programa sense llar i habitatge de Càritas explica que viure en situació de sensellarisme no ha de ser sinònim de no tenir drets, i per això és necessari que les persones exigeixin el compliment dels seus drets més fonamentals. «Les persones sense llar han de saber que tenen dret a l'assistència sanitària, a la justícia gratuïta, o a participar en les eleccions. Malauradament, les persones que viuen al carrer no disposen dels

coneixements ni dels mitjans per exercir aquests drets», explica Lacalle. L'advocada de Càritas diu que les consultes que rep són molt variades, i poden anar des d'un impagament d'una multa a preguntar com resoldre un tràmit burocràtic.

La idea d'oferir el servei d'acompanyament en drets des dels menjadors socials es va implementar al constatar que les persones que viuen al carrer difícilment assisteixen als despatxos i projectes de Càritas. Per Lacalle, l'acompanyament no només ha de ser jurídic, sinó que també es tracta d'escoltar persones que ho han perdut tot: «En certa manera, també ajudem a fer que les persones recuperin els ànims.»

Aquestes trobades es duen a terme una vegada a la setmana o cada quinze dies, de tal manera que s'acaba creant un vincle entre l'advocat i la persona que rep l'assessorament.

Durant el 2018, el servei de Càritas ha acompanyat 46 persones que han pogut fer valdre els seus drets.

Tornar a creure en un mateix

Testimonis de persones que han aconseguit sortir-se'n gràcies a l'acompanyament de Càritas

TEXT: ABEL UBACH | FOTOGRAFIES: ITZIAR BRAVO

El nostre objectiu, quan treballem amb persones, és donar-los suport perquè més endavant ja no necessitin la nostra ajuda. Volem que se'n surtin, que s'apoderin, que trobin els propis recursos per tirar endavant. Us presentem breus històries de persones que, gràcies a un acompanyament de l'entitat, han aconseguit refer-se i tornar a creure en elles mateixes. Podeu trobar aquests testimonis —i molts altres— al nostre canal de YouTube.

Tocant el cel

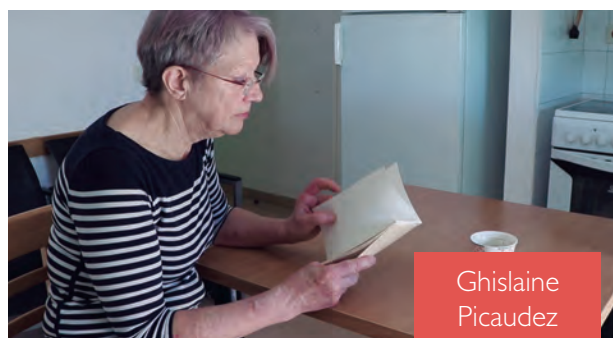

María Luisa
Aledo

La María Luisa va viure una temporada al carrer després de patir una situació de violència de gènere. Va passar de ser administrativa i treballar en una oficina bancària, a veure's en una situació desesperada. Càritas la va ajudar a refer-se i a trobar un pis per a ella. Actualment està tan agraïda que ella mateixa és voluntària i visita persones que ho necessiten més. Tot un exemple de superació i bon cor.

«No tenia on dutxar-me ni on menjar, no sabia sortir d'aquella situació. A Càritas em van dir que podien oferir-me un pis on viure, i ara faig voluntariat i això em fa sentir molt bé. Després d'haver estat a l'infern, ara estic al cel.»

Deixar enrere el passat

Ghislaine
Picaudez

La Ghislaine viu actualment als habitatges amb suport per a gent gran de l'Almeda (Cornellà). Va arribar-hi després de quedar-se al carrer quan el seu negoci va fer fallida. Malgrat la situació límit, es va aixecar i va aconseguir sortir-se'n. Ara busca pis per poder deixar la seva plaça a una altra persona que ho necessiti més.

«Quan et trobes en aquesta situació, penses que és un drama i que no en pots parlar amb ningú i que la societat et rebutja. Fins que una noia em va dir que anés a Càritas. Ara estic buscant sortir d'aquí, no perquè no estigui bé, sinó per deixar el meu lloc a molta gent que ho està esperant.»

Veure la vida de forma positiva

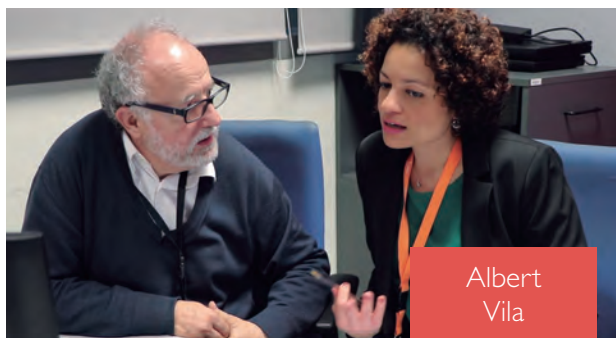

Gabriel
Parra

En Gabriel va patir un càncer a la boca el 2014, després de morir la seva mare. A causa de l'operació, necessitava una persona que l'ajudés a fer-li menjar triturats per a tota la setmana. Fins ara aquest servei era de Càritas, però ara ha aconseguit que l'Ajuntament de Barcelona es faci càrrec d'aquesta despesa. També participa a les colònies d'estiu per a gent gran de Càritas i veu la vida de forma molt més positiva que abans.

«A vegades quan et passen tantes coses dius: "Què hi faig jo aquí? Si això no és res més que patiment." Has de veure la part positiva i, amb l'ajuda d'ells i l'esforç teu, vas pujant i et vas traient aquestes idees del cap.»

Una oportunitat laboral

Albert
Vila

L'Albert es trobava a l'atur i li costava molt entrar de nou al mercat laboral. Ara ja porta dos mesos treballant a l'empresa multinacional NSC Global, gràcies a l'ajut del projecte d'inserció laboral de Càritas, Feina amb cor.

«Em costava trobar una feina estable, per la meua edat i també per la situació del mercat laboral. A Feina amb cor em van ajudar a millorar tècniques de presentació i d'entrevistes. I em van proposar algunes empreses que estaven buscant persones amb el meu perfil i experiència.»

Caminar sense ajudes

Maryana
i Ismael

Fa quatre anys que la Maryana, l'Ismael i el seu fill caminen sols després de ser atesos per Càritas del 2009 al 2015. Enmig de la crisi ella va patir una malaltia i ell es va trobar sense feina. Després d'uns anys atesos per Càritas, van començar a tirar endavant sense ajudes i van haver de tornar a confiar en ells mateixos per continuar amb la seva vida.

«En plena crisi estàvem en una situació molt vulnerable i no arribàvem a final de mes. A Càritas ens van rebre molt bé i ens van ajudar en molts aspectes com la feina, la salut i la llar. Vam deixar de necessitar-los el 2015, però sabem que sempre hi seran si els necessitem.»

Sentir-se útil de nou

Juan Gabriel
Jiménez

En Juan Gabriel es va enfonsar quan, en morir la seva mare després d'haver tingut cura d'ella durant nou mesos, es va veure sense feina i sense ingressos. Gràcies a la Fundació Formació i Treball, constituïda per Càritas, va trobar una nova ocupació. Ara valora molt la seva situació actual i tornar a sentir-se útil.

«Em vaig quedar sense res, sense feina, sense diners... Em vaig enfonsar. Gràcies als serveis socials i a Càritas em van ajudar a buscar feina. Ara em sento útil de nou; saber que serveixes per a alguna cosa és un gran al·licient.»

Respirar aire fresc

Esmeralda
Manzano

L'Esmeralda va passar per una situació difícil personal i familiar. Però no volia que el seu fill, el José Miguel, visqués el que ella havia viscut. Al centre Paidós de Sant Adrià, que atén famílies amb menors i amb risc d'exclusió, va rebre suport i va aconseguir sortir d'aquesta situació per intentar donar al seu fill un futur millor.

«El dia que vaig entrar al centre no l'oblidaré mai. M'han ensenyat a tenir més paciència amb el meu fill i a valorar més les persones. Vaig sentir que abans estava dins una cova i que ara ja puc sortir a fora a respirar aire fresc.»

10 fites en la història de Càritas

1. Ajudar més d'un milió i mig de persones a viure amb dignitat durant aquests 75 anys d'història. Escoltant-les i acompanyant-les en el seu camí.

2. Crear la primera assessoria jurídica gratuïta i oberta (octubre de 1945), essent pioners en la defensa dels drets civils i socials.

3. Fundar la primera cooperativa de treballadores de la llar (1982), aprofitant els recursos de la comunitat per teixir vincles i generar ocupació. Després en van venir d'altres –Fundació Formació i Treball, d'inserció laboral; Fundació Foment de l'Habitatge Social–, totes vinculades a Càritas i adreçades a millorar les condicions de vida de les persones més vulnerables.

4. Organitzar les primeres colònies d'estiu (1957) i formar els primers monitors (1960), situant el lleure com un dels elements bàsics en el desenvolupament vital, especialment dels infants.

5. Impulsar l'aprovació de la Llei de serveis socials (1985). La pressió i les aportacions de Càritas van ser decisives.

6. Crear les primeres cases d'acollida per a dones amb fills (1983), essent pioners en la protecció de les famílies en risc, sobretot quan hi ha menors.

7. Contribuir a la implantació d'un complement autonòmic a les pensions no contributives, donant suport a les reivindicacions del col·lectiu de persones perceptores de PNC (2004), moltes d'elles ateses per Càritas.

8. Regularitzar les persones migrants després de les tancades a diverses esglésies de la diòcesi (2001). Des de Càritas vam donar-los suport, les vam acollir i acompanyar i vam ser decisius perquè se'ls reconeguessin els drets.

9. Crear la primera escola de voluntariat del país (1983), amb la voluntat de formar per oferir el millor servei. Sempre hem cregut en la funció social del voluntariat, que ajudar qui més ho necessita és una responsabilitat compartida.

10. Ajudar a tenir feina a milers de persones. Només en els últims cinc anys han trobat feina més de 6.000 persones. Més de 4.000 de les quals han entrat al mercat de treball amb el suport del servei d'ocupació Feina amb cor.

Segueix formant part de la història

Aquests deu moments ens han proporcionat una immensa alegria. Són deu fites històriques que porten el segell de Càritas, però que no s'haurien fet realitat sense els milers de persones, entitats i institucions com tu que han cregut en la nostra tasca i ens han fet costat.

Encara hi ha moltes fites per assolir, moltes persones que necessiten el teu suport i la teva ajuda:

📞 Col·labora de forma periòdica.
Truca al 93 112 70 10 o entra al nostre web (www.caritas.barcelona)

📞 Fes una aportació puntual al compte
ES12 2100 0965 5102 0001 0269

📞 Dedicar unes hores a fer voluntariat.
Informa't a voluntariat@caritas.barcelona o trucant al 93 344 16 73

📞 Difon la nostra tasca en el teu entorn i a les xarxes socials

cuina amb els més petits

RECEPTE D'APROFITAMENT - POSTRES

Pastís de xocolata i plàtan

Per celebrar aquests 75 anys de Càritas Diocesana de Barcelona, us animem a fer un pa de pessic amb aliments reaprofitats. Bufa les espelmes amb nosaltres!

Preparació

Suquem la molla de pa o del pa de pessic amb la nata líquida i la llet. Batem els ous amb el sucre fins a blanquejar. Afegim la resta d'ingredients. Posem un paper de forn en un motlle i l'omplim amb la massa. Ho coem quaranta-cinc minuts a 130 °C protegit amb paper de forn o al bany maria apujant la temperatura fins a 180 °C. Ho punxem per veure si ha quedat ben cuit. Esperem que es refredi per desemmotllar.

Per fer la trufa de xocolata, fonem la xocolata amb la nata líquida i un raig de rom al microones. Un cop fet, ho posem a una mànega pastissera i esperem que es refredi.

Ho emplatem posant el tros de pa de pessic de plàtan i ho decoram amb la trufa que tenim a la mànega pastissera. Acabem les postres amb uns tocs de cacau. ❤️

Ada Parellada

Restauradora i propietària del restaurant Semproniana de Barcelona

Ada Parellada (Granollers, 1967) va néixer a la Fonda Europa de Granollers. La cuina, les aromes i el plats l'han envoltada des del dia que va treure el nas a aquest món. Potser perquè ho ha vist de sempre l'ha fet el seu ofici, al Semproniana, cuina, menja, beu i fa amics.

Ingredients

Per al pa de pessic:

2 ous
85 g de sucre
3 plàtans
150 g de pa de pessic o de pa del dia abans
250 ml de llet
250 ml de nata

Per a la trufa de xocolata:

300 g de xocolata
150 ml de nata líquida
Un raig de rom
Cacau en pols

juga amb els més petits**SOPA DE LLETRES - Estem d'aniversari!**

Troba 11 paraules relacionades amb el nostre aniversari

H	A	S	E	R	B	O	P	R	L	Q	K	U	D	M
V	Q	U	U	R	S	A	T	I	R	A	C	L	D	G
B	F	P	G	J	O	H	L	A	I	C	O	S	L	O
T	T	H	I	S	T	O	R	I	A	Z	B	N	H	I
A	L	P	C	S	C	L	I	L	D	T	I	C	A	C
T	B	E	F	S	P	A	D	U	J	A	S	S	N	C
I	U	R	U	M	A	U	R	O	X	Z	S	T	I	A
N	F	S	A	B	G	K	H	Q	J	Y	C	N	V	I
U	A	O	V	W	S	V	Q	Z	Y	Q	W	U	E	W
M	P	N	Z	P	T	P	Z	R	P	W	C	R	R	D
O	N	A	R	K	M	Z	M	X	D	S	T	T	S	G
C	H	L	V	B	J	F	E	Y	X	I	W	P	A	E
B	K	N	K	Y	N	P	V	E	N	N	W	Y	R	K
Q	T	S	O	L	I	D	A	R	I	T	A	T	I	K
T	S	V	Q	O	U	E	S	G	L	E	S	I	A	Y

L'apunt històric

Preservant la història de Càritas

TEXT I FOTOGRAFIA: JORDI JULIÀ

La història de Càritas s'explica per les bones accions que persones anònimes han fet al llarg d'aquests 75 anys. Aquesta tasca ha estat recollida en publicacions, fotografies, cartells, premsa o documentació de Càritas que s'ha generat al llarg dels anys.

L'inma, la Maria Dolors i en Joan, comentant un dels molts documents que conformen l'arxiu històric de Càritas

L'arxiu històric de Càritas Diocesana de Barcelona és qui vetlla perquè aquesta documentació sigui correctament preservada, amb l'objectiu de facilitar-ne la consulta i vetllar per la seva conservació. L'equip de professionals de l'arxiu està format pel Joan i la Scheherazade, però la seva feina no seria possible sense l'ajuda de l'Inma i la Maria Dolors, les dues voluntàries de l'arxiu. «Comptar amb persones que volen dedicar el seu temps a donar-te un cop de mà és molt valuós, i més quan gaudeixen de la seva feina», afirma en Joan. Tot i que l'Inma i la Maria Dolors ja estan jubilades, sempre s'han dedicat a tasques relacionades amb l'arxivística o la història. «Ajudem els arxivistes de Càritas en tot allò que podem, sempre en funció del que ens demanen i en aquelles tasques que, per formació, podem fer millor», diuen les dues. Van iniciar el seu voluntariat entre els anys 2013 i 2014, i des de llavors no han deixat de «descobrir» petites històries del dia a dia de Càritas. «Vas obrint caixes, i llegint la documentació t'adones de la importància de l'entitat», afirma l'Inma. El contingut de l'arxiu és un testimoni fidedigne dels canvis socials a casa nostra, i deixa constància de la presència de Càritas en els moments de màxima necessitat social.

Amb tot, l'Inma i la Maria Dolors diuen que encara hi ha molta feina per fer, i que queden moltes històries per conèixer. «Treballar en equip ens complementa, gaudim de la tasca que fem», afirma la Maria Dolors. L'equip de l'arxiu té el convenciment que la seva feina no només ha de centrar-se en vetllar pel passat de l'entitat, sinó que també han d'establir els criteris que garantiran una bona gestió de la informació del present i que es generarà en el futur.

És per això que, en el marc dels 75 anys de Càritas, hi ha un espai expositiu a la seu històrica de Càritas (pl. Nova, 1), on es recuperen petites històries, documents o imatges que expliquen la història, no només de Càritas, sinó de casa nostra.

tuits destacats

CECAS
@cecasfundacio

Felicitats @caritasbcn, 75 anys de servei compromès, proper, valent... inspirador! #75anysCàritas

FEEC
@FEEC_cat

Gràcies a totes per venir a la Caminada de @caritasbcn @diba @CEC_cat...Avui 500 persones hem compartit esport, muntanya i solidaritat #sommuntanya #somsolidaris

EsglésiaBarcelona
@esglesiabcn

Aquest matí, hem celebrat juntament amb @caritasbcn, l'inici de la fira NO m'ATURo que ha permès que prop de 600 persones hagin presentat el seu CV a 13 empreses socialment responsables. Enhorabona per la fita! Seguim treballant junts a favor del treball digne #FeinaAmbCor

Dessirée
@DGRoig

El mercat de treball rebutja persones majors de 50 anys perden tot el talent i valor q poden aportar. Cal canviar i regular el mercat laboral per reduir desigualtats i injustícies #TanquemLaFerida avui a la memòria 2018 de @caritasbcn

Carles Campuzano
@carlescampuzano

Avui he tornat a visitar el projecte Feina amb cor que @IngeusES desenvolupa per @caritasbcn, una magnífica i exitosa experiència d'inserció al mercat de treball de persones amb fragilitats i de la col·laboració entre empreses i Tercer Sector.

Gospelfestchoir
@gospelfest

El #Gospelfest ha donat els seus fruits!! Sabeu on ha anat a parar tot el que es va recaptar al concert? A la casa d'acollida "Mn Pere Oliveras" que es va inaugurar ahir amb la benedicció del cardenal Joan Josep Omella! Gràcies a tothom que ho ha fet possible @caritasbcn

Acollida i Esperança
@Fund_Acollida

"La llar és la clau per viure una vida digna i és clau donar-hi resposta des de l'acció coordinada de totes les administracions públiques, les entitats i la ciutadania": ho destaca @caritasbcn en l'informe #LaLlarEsLaClau

Albert Sales
@albertsc

El carrer no és una llar, una llar sense claus no és una llar, un habitatge insegur no és una llar, un espai sense condicions no és una llar. Imprescindible feina de l'equip d'anàlisi i incidència de @caritasbcn #LaLlarEsLaClau

Javier Buronc
@javierburonc

Avui a @LaVanguardia article de @Salva_Busquets, Director de @caritasbcn, sobre la necessitat d'un pacte de llarg abast sobre l'habitatge. Subscriu totes i cadascuna de les seves paraules.

Instituto Donabedian
@Inst_Donabedian

El Premi a Millor Pàgina Web també ha recaigut a @caritasbcn Destaca: fàcil navegació, informació actualitzada i zones diferenciades de consulta. #PremiosFAD19

FEDAIA
@fedaia

Moltes felicitats! 75 anys acompanyant persones @caritasbcn #75anysCàritas #infancia #TotsTenimUnÀngel

Encara que no hi creguis...

Tots tenim un àngel

Església Arxidiocesana
de Barcelona

75
anys

Càritas
Barcelona